

eergevoel van een vrouw kan te diep worden gekwetst. Weet u, wat er gebeurd is?"

„Ik geloof van wel,” zei Renato; „en denk niet, dat ik het niet ernstig vind en Ottavio niet veroordeel. Maar ik ben ervan overtuigd, dat hij het zielsgraag zou goedmaken.”

„Zóó iets is niet goed te maken. Als ik het nog alleen maar van hooren zeggen had, maar (zij bracht de hand voor het gezicht met een gebaar van afschuw) als je met eigen oogen gezien hebt....”

„Waarom ben je hem dan ook gaan betrappen, met de meid nog wel?” kon Renato zich niet weerhouden uit te roepen.

„Omdat ik eindelijk zekerheid wou hebben.”

„Maar daar was toch de meid niet voor noodig! Wat hadt je er een getuige in te halen?”

„Omdat ik scheiden wil.”

„Wist je dan vooruit, dat je scheiden wou?”

„Als ik hem betrapte; en dat ik hem betrappen zou, daar was ik zoo goed als zeker van....”

„En je zegt: als ik het nog maar van hooren zeggen had....”

„Ik zag maar al te veel, elken dag, hier in mijn eigen huis.”

„Aurora,” zei Renato, „als die vrouw maar eenmaal voor goed uit jullie leven verdwenen is, dan moet je vergeven en vergeten, terwille van je kind; en ter wille van Ottavio. Ottavio kan niet buiten je....” (en om haar te vleien ging hij nog verder) „Zelfs in zijn zaken ben je hem een onmisbare steun, dat zegt hij altijd....”

Aurora liet hooghartig deze meening langs zich heen gaan. Dat zij haar bazigen „heer gemaal” een steun was,.... nog al glad. Natuurlijk ging het om haar huwelijksgift! Jawel, lachte ze in zichzelf,.... ik zie ze komen!

Boven haar hatelijke gezicht zag Renato eensklaps, teer en oolijk, het „prinsje” op hem neerblikken, het portret, waarmee hij eens zoo vurig gehoopt had, hen te hereenigen. Tegen dat beeld van liefde leek die vrouw daar hem een heiligschennis, — en toch voelde hij het als zijn plicht, alles te doen om haar te winnen, ter wille van „het gezin,” dat Silvio immers niet missen kon.

„Maar vooral om jullie kind,” drong hij opnieuw aan, „voor dat kind dienen jullie bijeen te blijven. Ottavio is zoo dol op zijn jongen! Silvio is toch van jullie alle twee!”

„Ik weet heel goed, dat Ottavio veel van Silvio houdt,” stemde Aurora grootmoedig toe, „maar blijkbaar minder dan van háár! Hij heeft zelf gekozen, en ik zal mij aan die keuze houden.”

„Aurora,” begon Renato opnieuw, „als de opwelling van een oogenblik een blijvende keuze beteekende in den man, tusschen een zinnelijke af-